

ninger, der trækker for store dele af arbejdsstyrken væk fra arbejdsmarkedet.

Endelig er regeringen opmærksom på det særlige problem, som er blevet kaldt orlovsfælden: Der er desværre fortsat en tendens til, at det fortrinsvis er kvinder, der bruger børnepasningsorloven og de barselorlovsmuligheder, der findes i en række aftalte løn- og ansættelsesvilkår, og det betyder, at mange yngre kvinder er fraværende i ganske lange perioder på arbejdsmarkedet. Og vores analyser viser, at den dag, de gerne vil tilbage til arbejdsmarkedet, er det svært at komme tilbage, fordi mange har mistet en stor del af følingen med deres fag.

Den orlovsfælde er det vigtigt at få afmonteret, og det kan jeg ikke se at dette beslutningsforslag medvirker til.

Jeg har flere gange sagt, at det er nødvendigt at afvente den endelige afslutning af overenskomstforhandlingerne, inden der tages endelig stilling til, hvad der skal ske med børnepasningsorloven. Og overenskomstforhandlingerne er ikke slut endnu – det tror jeg er kendt for de fleste – og holdningen er derfor fortsat, at vi må afvente og se, hvad der familiepolitisk er gennemført ved de overenskomstforhandlinger, der er i gang i år, når de på et tidspunkt finder deres afslutning.

Det er klart, at regeringen vil stå ved sit ord om at komme med sit udspil, men det skal ske på det rigtige tidspunkt, og udspillet skal have det rigtige indhold. Men jeg kan allerede nu sige, at det ikke kommer til at ligne det, som SF beskriver i bemærkningerne til beslutningsforslaget, for en ordning som den beskrevne, hvor den enkelte skal forhandle med sine kolleger om orlov, og hvor arbejdsgiverne aldrig rigtig kan vide, hvem der møder på arbejde, er umulig ude i det virkelige liv.

For det offentlige er det også uhåndterligt. Med så meget elastik i ordningen bliver det slet ikke til at finde ud af, hvornår der skal udbetales orlovsydelse og hvor meget og til hvem. Det går ganske enkelt ikke.

Vi er helt indstillet på at tilgodese børnefamilierne, men det skal naturligvis være i en balance og ikke på bekostning af andre grupper. Og der bliver ikke tale om, at vi åbner en gavebod. Vi vil komme med et enkelt og et funktionelt forslag, og vi er indstillet på, at det kan være nødvendigt at se børnepasningsorloven i en større sammenhæng.

Jeg vil gerne understrege endnu en gang, at børnefamiliernes velfærd ligger regeringen på sinde, men vi mener ikke, at det gavner nogen at jage noget igennem, som ikke kan bruges, når det kommer til stykket.

Jeg må derfor sige til forslagsstillerne, at regeringen ikke kan støtte beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg takker for ministerens redegørelse. Men jeg kan nu ikke undlade at stille spørgsmålet, om det er det samme forslag til behandling, som ministeren har kommenteret.

For det forslag, som SF har fremlagt, har faktisk taget udgangspunkt i den rapport, som regeringen har fået lavet omkring børnepasningsorloven, hvor man selv tilkendegiver, at det afgørende for regeringen er, at den justering, der skal finde sted af børnepasningsorloven, tager udgangspunkt i de faktiske ønsker og det reelle behov, der er hos børnefamilierne.

Og det er faktisk det, vi har gjort. Vi har netop indhentet de erfaringer, der er kommet fra arbejdsmarkedet, som ligger i LO's oplæg, som ligger i de oplæg, som er kommet fra HK, som ministeren vel kender lidt til, SiD og Kvindeligt Arbejderforbund, og de har jo netop talt om fleksibilitet og kortere orlovperiode, ikke mindst sådan at begge forældre kan bruge orlovsmuligheden.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Til beroligelse for hr. Ole Sohn kan jeg sige, at jeg både er forsynet med det rigtige beslutningsforslag og det rigtige talepapir, og jeg har også noteret mig, at jeg også har taget ordet under det rigtige punkt på dagsordenen. Så skulle den frygt for, at der var noget, der var gået galt, forhåbentlig være udryddet.

Så vil jeg sige til hr. Ole Sohn: Der er jo pokker til forskel på de mange modeller, der er lagt frem. Så vidtgående en model, som kommer til udtryk i bemærkningerne til beslutningsforslaget, er jo en model, der vil skabe så store vanskeligheder for almindelig drift af både offentlige og private virksomheder, at det ikke har nogen chance i realiteten.

Og så vil jeg sige, at når vi er optaget af og også er inde på det i den børnefamiliepolitiske redegørelse, der er lagt frem, så er der jo altså mange mellem løsninger i forhold til det, SF er inde på, og så de nugældende regler.